

ZSOLTÁROK KÖNYVE

120-135.

A 120.-ik zsoltárnak a címe: zarándokének, amelyet az izraeliek akkor énekeltek, amikor évente háromszor Jeruzsálem felé vonultak az Úr dicsőítésére.

Izrael népével kapcsolatban igen sok izgalmas dolog létezik, sok olyan dolog, amit szeretném ha mi magunk is gyakorolnánk az Úr dicsőítése közben. Például azt, hogy évente háromszor összegyűltek az Úr dicsőítésére: a Páska alkalmával, Pünkösdkor és a Szent Sátor ünnepen. Mindenki összegyűlt egy hatalmas dicsőítő alkalomra és ünnepelték az Urat, elismerve, hogy Ő uralkodik a nép felett. Milyen izgalmas lehetett ez!

Jeruzsálem hegyek között fekszik, így bárhonnán is jönnél, mindig felfele kellett menni Jeruzsálembe, akár Galilea felől, akár a Jordán felől, akár a tenger felől érkeztél.

A következő 15 zsoltár mind egy-egy zarándokének, amelyeket nagy izgalommal énekeltek, amint közeledtek az ünnep helyszínére, ahol Istent imádták. Jozefusz szerint gyakran több mint egy millió ember gyűlt össze ezen alkalmakon.

Az első zarándokének:

*Zarándokének. Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltok, és ő meghallgat engem.
URam, ments meg engem a hazug ajaktól és a csalárd nyelvtől!
Mit érdemelsz, mit fogsz majd kapni, te csalárd nyelv?
A hős hegyes nyilait rekettye paraszásával!
Jaj nekem, mert Mesekben kell tartózkodnom, Kédár sátrai közt kell laknom!*

Mesek és Kédár olyan helyek, ahol ellenségesek voltak a zsidókkal és Istennel szemben.

*Régóta lakom már együtt a békesség gyűlölőivel.
Én békét akarok, de amint megszólalok, ők mindjárt harcra készek.*

Ez a zsoltár tehát hű kifejezője annak a küzdelemnek, amely egy Istennel ellenséges világban való életet jellemez, amely nagyon hasonlít ahhoz, amelyben mi élünk.

Gyakran az istentelenek között élve hűen tudunk azonosulni azzal a lélekkel, amely az Isten iránti kapcsolat után vágyakozik, amely állandó zavarodottság és csalárdság között kell megálljon.

A következő zsoltárban Jeruzsálem felé közeledve mondja, hogy:

Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem?

Ezt a zsoltárt gyakran rosszul idézik, amikor azt mondják, hogy Tekintetem a hegyekre emelem, ahonnan jön a segítségem. Mintha a segítség magától a hegytől jönne. A hegyek nem tudnak segíteni. Hanem

Segítségem az ÚRtól jön, aki az eget és a földet alkotta.

Nagyon fontos, hogy Istent megnevezzük, hogy pontosan kiről is beszélünk, hiszen gyakran nem elég csak Istenről beszélni, mert sokan nem tudják, hogy melyik istenről van szó, mert oly sok istent imádnak és szolgálnak az emberek. Meg kell tehát határozzuk, hogy pontosan melyik istenről van szó: pl. az egyetlen élő és igaz Isten, a föld és a menny teremtője. Ezt az Istent imádjuk mi. Sokan az élvezetek istenét, az erő az intellektus istenét imádják.

Amikor kijelentjük, hogy a mi Istenünk teremtette a mennyet és a földet ez nemcsak azért jó, hogy mások számára meghatározzuk ezt, hanem számunkra is hasznos az, ha emlékeztetjük magunkat annak az Istennek az erejére, akit szolgálunk. Gyakran annyira túlerőbe kerülnek a problémáink, hogy elfeledkezünk Istenünk hatalmas erejéről.

Amikor a tanítványokat megverték és a lelkükre kötötték, hogy többet ne szóljanak Jézus Krisztus nevében, akkor elmentek és így kezdtek imádkozni:

„Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van,

Jó, ha az ember így kezd imádkozni, mert ha valóban oda is figyelünk arra, amit imádkozunk, akkor a probléma megfelelő perspektívába kerül. A nehézségemet Isten nagyságának fényében látom, és a nehézség már nem is annyira nehéz többé, mert nem az én képességeim alapján kell megítéljem, hanem azt szólítom segítségül, aki az eget és a földet teremtette, és mindent, ami bennük van.

Isten az mondta Jeremiásnak, hogy „én Isten vagyok, lehet-e valami túl nehéz számomra?” A következő imájában pedig Jeremiás így imádkozott: „Uram, te vagy az Isten, semmi sem túl nehéz neked.” A segítségünk attól az Istentől jön, aki a mennyet és a földet teremtette, és ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék

A zarándokok egy sziklás, csúszós ösvényen mentek felfelé, mert talán a világ legsziklásabb helye Izrael.

nem szunnyad őriződ.

Bizony nem szunnyad, nem alszik Izrael őrizője!

Isten az én segítségem, aki az eget és a földet teremtette, és Ő állandóan szolgálatban van, sohasem alszik.

Az ÚR a te őriződ, az ÚR a te oltalmad jobb kezed felől.

Ha a Jordán völgye felől érkeztek, a nap iszonyú erővel sütött, és az Úr a zarándok árnyékává válik.

Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold.

Az ÚR megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet.

Megőriz az ÚR jártodban-keltesben, most és mindenkor.

Milyen dicsőséges ígélet! Ha mindig az Úrtól várod a segítséget, akkor Ő megőriz minden gonosztól.

A 122.-ik zsoltárban továbbra is a Jeruzsálem felé tartó zarándokút a fő téma. Gyakran 50-100 fős csapatokban vonultak, és mikor Jézus szülei hazafele indultak Jeruzsálemből, akkor ők is egy nagy csapattal indultak vissza Názáret felé. Így történhetett meg, hogy egy napi járőföld után vették csak észre, hogy Jézus nincs közöttük. Azt gondolták, hogy ott van a tömegben, és csak vacsorakor kezdték keresni, és nem találták. Ekkor aztán visszaindultak Jeruzsálembe érte.

Milyen nagyszerű lehetett ilyen nagy csapatba verődve utazni Jeruzsálemből hazafelé, énekelve, feltarisznyálva.

*Örülök, ha ezt mondják nekem: Az ÚR házába megyünk!
Lábunk megáll kapuidban, Jeruzsálem.*

Van valami vonzó Jeruzsálemmel kapcsolatban, mert ha egyszer már voltál ott, akkor utána mindig vissza akarsz térni oda újból és újból. Minden évben megtörténik, hogy miután hazajövünk az izraeli utunkról, Kay és én azt mondjuk, hogy ez volt az utolsó utunk. De aztán ismét kezd közeledni az idő, amikor menni szoktunk, és ismét felvillanyozódunk, készülődünk, és ismét alig várjuk, hogy indulhassunk. Valami miatt imádunk visszatérni oda újból és újból.

*Jeruzsálem, te szépen épített város, részeid jól illenek egymáshoz!
Oda járnak a törzsek, az ÚR törzsei. Izráelnek szóló rendelkezés az, hogy ott magasztalják az ÚR nevét.
Mert ott állnak a bírói székek, Dávid házának székei.
Kívánjatok békét Jeruzsálemnek! Legyenek boldogok, akik téged szeretnek!
Legyen békeesség falaidon belül, legyen boldogság palotáidban!
Testvéreimért és barátaimért mondom: Békesség neked!
Istenünknek, az ÚRnak a házáért is jót kívánok neked!*

A 123.-ik zsoltár:

*Hozzád emelem tekintetemet, aki a mennyben laksz!
Ahogy a szolgák uruk kezére néznek, vagy a szolgáló úrnője kezére néz, úgy nézünk mi Istenünkre, az ÚRra, míg meg nem könyörül rajtunk.
Könyörülj, URam, könyörülj rajtunk, mert torkig vagyunk a gyalázattal!
Torkig vagyunk már az elbizakodottak gúnyolódásával, a gőgösök gyalázkodásával.*

Uram, rád nézünk, nem azokra, akik körülöttünk vannak és olyan nehézé teszik életünket. Milyen fontos, hogy amikor megpróbáltatásokban van részünk, akkor az Úrra szegezzük a tekintetünket. Gyakran emberekre koncentrálnak és ennek következtében konfliktusba kerülünk velük, majd azt figyeljük, hogy mit fognak tenni, várjuk, hogy mi a következő lépésük. A legjobb, ha Istenre szegezzük tekintetünket.

Ahogy a szolgák uruk kezére néznek

A szolga folyamatosan az ura kezét figyelte, főleg egy vendégség alkalmával, mert az ura kézjelekkel adta tudtára, hogy mi a dolga. Ha például a bor kezdett kifogyni az úr csak jelzett, és a szolga pontosan tudta, hogy ő mit akar. Ezért a szolga szeme állandóan az ura kezein függött, várva a jelet, hiszen ha véletlenül elmélázott, akkor nagy bajba került.

Ugyanígy kell nekünk is az Úrra szegezzük tekintetünket, mert az a szemét, amit nem látsz, nem fog ártani neked.

A 124.-ik zsoltár:

Ha nem lett volna velünk az ÚR

És innen mindenki maga is meg tudná írni ezt a zsoltárt, mert tudjuk, hogy hányszor segített nekünk.

*Ha nem lett volna velünk az ÚR - vallja meg ezt Izráel! -,
ha nem lett volna velünk az ÚR, amikor ránk támadtak az emberek,
akkor elevenen nyeltek volna el bennünket, úgy fellángolt haragjuk ellenünk.
Akkor elsodortak volna a vizek, átcsapott volna rajtunk az áradat.
Átcsaptak volna rajtunk a tajtékzó vizek.*

Ha nem lett volna az Úr velünk, hányszor és hányszor süllyedtünk volna el! Sohasem jutottunk volna ide. Pál apostol mondta: *aki ekkora halálos veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít,*
Isten múltbeli segítsége prófécia a jövőre nézve. Ha nem segített volna, akkor most nem volnék itt.

*Áldott az ÚR, aki nem adott oda minket martalékul fogaiknak!
Lelkiünk megmenekült, mint a madár a madarász töréből. A tör összetört, és mi megmenekültünk.
A mi segítségünk az ÚR nevében van, aki az eget és a földet alkotta.*

Hatalmas erő van Jézus nevében. Péter az imádság órájában a templomba tartott, és ott feküdt egy sántán született ember a templom kapujában és kéregetett. Péter azt mondta neki: „Nézz ránk!”
*Ő felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit.
Péter ekkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!”
És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája,
felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent.*

Mindez Jézus nevének ereje következtében történt! A példabeszédek szerint

Erős torony az ÚR neve, oda fut az igaz, és védelmet talál.

Milyen gyakran vonultam vissza az Úr nevének védelme alá. Amikor bajban vagyunk, veszedelmekben, akkor csak felsóhajtunk, hogy „oh, Jézus”.

Jézus azt mondta, hogy *Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen.*

...amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban;

Erő van Jézus nevében, amely név a JAHVE SHUA, vagyis JOHSUA-ból származik, amely Isten neve és a szabadulás szó összetételéből származik, és azt jelenti, hogy JAHVE a szabadulás.

A 125.-ik zsoltár:

Akik az ÚRban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll.

Az Olajfák hegye nem fog örökké állni, de Sion igen. Az Olajfák hegyét egy hatalmas földrengés fogja középen kettéválasztani, és Jeruzsálemben egy új völgy fog formálódni. Ma is van egy völgy, amely Jeruzsálemben található, de lesz egy új völgy is a városban, amikor Jézus visszatér, és rálép az Olajfák hegyére.

A geológusok egy hatalmas törést fedeztek fel az Olajfák hegyének közepén. Ez nem jelent számomra semmit, mert az Úr nélkül is el tudja választani ezt a hegyet, és a szétválás után egy új folyó forrása fog előtörni Jeruzsálemből, és ezen az új völgyön keresztül a Holt tenger felé fog folyni. Ennek a folyónak a friss vize meg fogja gyógyítani a Holt tenger vizeit, amelyben azután halak is fognak élni.

Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az ÚR karolja át most és mindörökké.

Pál apostol Athénban a görög filozófusokkal beszélve azt mondta, hogy:

„Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket

Az athéniak mindenből istent csináltak, a napból, a holdból, a földből, majd az érzelmekből, a szerelemből, a félelemből, a szomorúságból, az örömből, stb. Valakinek aztán az az ötlete támadt, hogy talán hiányzik egy istenünk, ezért épített egy oltárt és ráírta, hogy az ISMERETLEN ISTENNEK, hogy nehogyan megbántsák azt, akire esetleg nem gondoltak. Pál pedig azt mondta:

találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek.

Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből; hiszen ő ad mindenkinek életet, lehetet és mindent.

... őbenne élünk, mozgunk és vagyunk

Másszóval Ő körbevesz minket, benne élünk.

Amikor Dániel Bélsaccar elé került a lakomán, miután az írás megjelent a falon, azt mondta a királynak:

A felséges Isten királyságot, nagyságot, méltóságot és dicsőséget adott atyádnak, Nebukadneccarnak.

Olyan nagy hatalmat adott neki, hogy remegtek és rettegetek tőle a különböző nyelvű népek és nemzetek.

De aztán büszkeség töltötte el, és Isten megengedte, hogy eszelőssé váljon egész addig, amíg el nem ismerte, hogy az Isten uralkodik az emberek fölött. És így folytatta Dániel:

De azt az Istent, akinek a kezében van az életed és minden utad, nem dicsőítetted.

Isten tehát körbevesz minekt, benne élünk, mozgunk.

A 139.-ik zsoltár szerint:

URam, te megvizsgálasz, és ismersz engem.

Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat.

Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra.

Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam.

Minden oldalról körülfojtál, kezedet rajtam tartod.

Isten körülvesz minket, és sohasem juthatunk az életünkbe olyan helyre, ahol Isten már ne járt volna előttünk. Visszatekintve láthatom Isten kezét az életemen, aki még akkor is munkálkodott, amikor engem ez nem érdekelt.

Mert nem maradhat a bűnösök uralma az igazak örökségén, nehogy az igazak is álnokságra vetemedjenek.

Tégy jót, URam, a jókkal, az igaz szívűekkel!

A görbe útra térőket pedig juttassa az ÚR a gonosztevők sorsára! Békesség legyen Izráelben!

A 126.-ik zsoltár:

Mikor jóra fordította Sion sorsát az ÚR, olyanok voltunk, mint az álmodók.

Mily gyakori, hogy amikor Isten dicsőséges munkáját látjuk, olyan szépnek és hihetetlennek tűnik, mint egy álom. Sok ideig pásztoroltam pici gyülekezeteket, ahol arról álmodtam, hogy lesz egyszer egy gyerekkórusunk, és ma este, amikor hallgattam ezeket a gyerekeket, olyan volt, mint egy álom, mert az Úr tette mindezt.

Amit Isten a mi gyülekezetünkben tett az is olyan, mint egy álom, mert még nem tudom valóságként felfogni az egészet. Gyakran azt álmodom, hogy a régi kis gyülekezetekkel küzdök, és amikor felébredek, akkor jövök rá, hogy a valóság az igazi álom, hisz Isten olyan dicsőségesen dolgozik.

Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az ÚR!

Milyen jó érzés, amikor szabad örömmel nevetünk azon, amit Isten végez.

Hatalmas dolgot tett velünk az ÚR, ezért örvendezünk.

Fordítsd jóra sorsunkat, URam, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan!

Akik könnyezve vetettek, ujjongva arassanak!

Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érzézzék, ha kéréit hozza!

Úgy gondolom, hogy ez bizonyos értelemben az Úrnak történő szolgálatról szól. Jézus is beszélt a magvetés fájdmáról: egyes magok az útfélre esnek, mások a sziklás talajra, mások a tövisek közé, és ismét mások jó talajra.

Jézus a talajt a világhoz hasonlította, a magot pedig Isten Igéjéhez, és szerintem itt is hasonló dologra történik utalás: a mag az Isten Igéje, és akik könnyezve vetnek, azok ujjongva aratnak majd.

Nagyon fontos a szolgálathoz történő hozzáállásunk. Pál apostol azt mondta, hogy:

Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak. Az evangélium nagyszerű kincse ezekben a földi edényekben van, hisz Jézus Krisztus, a világmindenség legértékesebb kincse, bennem lakozik.

Isten fogta ezt a hatalmas kincset és belehelyezte a mi értéktelen edényünkbe. Amikor azt kezdem hinni, hogy ez a cserépedény valamilyen értékkel bír, azonnal törött edény lesz belőlem! Isten nevetséges dolgot tett, pontosan azért, hogy ne az edényeinkkel, hanem a bennük levő tartalommal büszkéljünk.

Isten azt szeretné, hogy oly módon öntsem ki az Ő szeretetét a környező világra, hogy az embereket ne én, hanem Ő ejtse ámulatba, és hozzá vonzódjanak, ne énhozzám. A hozzáállásom tehát rendkívüli jelentőséggel bír, mert ha énközpontú gondolkodással kezdek szolgálni, és azt gondolom, hogy „örüljete emberek, hogy engem kaptatok meg”, akkor Isten le fog taszítani.

Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

Istennek megvannak a maga módszerei arra, hogy megalázzon egy embert, úgy hogy orra bukjon mindenki előtt. Szolgálatunkat folyamatosan az Isten iránti tiszetelet és csodálat kell jellemezze: „Istenem én egy senki vagyok, mégis mily hatalmas kincset oszthatok meg a világgal!”

Mekkora kiváltság Isten szolgájának és az Ő eszközének lenni, amelyen keresztül Ő munkálkodhat. Soha ne gondolkodjunk úgy, hogy: „Tudom Istenem, hogy miért pont engem választottál. Jó üzletet kötöttél amikor megszerezteél magadnak.”

Hallottam egy gyülekezetről, amelyhez egy frissen végzett papot hoztak, aki kitűnő eredménnyel végezte el a teológiát, és azt gondolta magáról, hogy ő valaki. Első vasárnap reggelen megérkezett hatásos öltözetben, megírt prédikációja maga volt a teológiai tökély. A hozzáállását maximális magabiztosság jellemezte, mindenki felé azt sugározta, hogy „hatalmas szerencsések van, hogy én lettem a ti pásztorotok”.

Amikor nekifogott, hogy elmondja az üzenetet, akkor összezavarodott, nem találta a folytatást, szétesett az egész, és végül csak állt némán, és egy szót sem tudott szólni. Magába roskadt, elkezdett sírni, majd megfordult és kiment teljesen megtörve.

Egy kis öreg szent az első sorban odafordult a barátjához és azt mondta: „Ha úgy jött volna be, mint ahogy kiment, akkor úgy ment volna ki, ahogy bejött.”

Ezt mondja ez a zsoltár is: „Akik könnyezve vetnek, azok ujjongva fognak aratni.”

A 127.-ik zsoltár nagyon fontos számunkra, hogy megértsük:

Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.

Túl sok évet pocsékoltam el hiábavaló munkával, mert én magam akartam felépíteni az Úr házát, az Úr egyházát. Minden trükköt felhasználtam, amit csak lehetett, egy csomó gyülekezetépítő programot, pénzügyi programot ültettem gyakorlatba. De minden program hiábavaló volt, mert egyedül az Úr építheti fel az Ő egyházát.

Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az örök.

Ha nem az Úr építi, akkor semmit sem tehetsz, hiábavaló az aggodalmad, mert egyedül csak benne bízhatunk.

Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradtsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az ÚR szeret, annak álmában is ad eleget.

Vannak, akik egész éjjel forgolódnak az ágyukban, mert sok mindenért aggódnak, de hiábavaló dolog egész éjjel aggódni.

A zsoltáros elkezd beszélni a családi kötelekekről, és arról, hogy a nemzet ereje a család összetartó erejében rejlik:

Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.

Évekkel ezelőtt, amikor még Arizonában laktunk, az egyik szomszédunk egy berepülő pilóta volt a hadseregben, és a feleségével együtt nagyon barátságos páros voltak: Jim és Jen meg a három lányuk. Megismerkedtünk velük, és Jen eljött, hogy elfogadja Jézust megváltójaként, majd később Jim is befogadta az Urat.

Röviddel ezután Jimet Alaszkába helyezték át egy B-29-es pilótájaként. Kaptam egy olyan levelet tőle, amelyet egész életemben nagy becsben fogok őrizni. Jim korábban egy nagynevű egyetem tanára volt, és a levelében írt a korábbi agnosztikusságáról, a három lányával kapcsolatos hozzáállásáról.

Azt írta, hogy „az volt a szavajárásom, hogy a gyerekek a föld ostorai. Utáltam, hogy le vagyok kötve a házasságomban, utáltam hogy lekötnek a lányaim. Alig vártam, hogy elmenekülhessek otthonról, és nagyon szerettem a bevetéseket, amikor a tengerentúlra mehettem, hogy megszabaduljak tőlük egy időre. De amióta befogadtam Krisztust, amióta megosztottad velem az Ő szeretetét és én rájöttem, hogy milyen nagyszerű dolog ismerni és követni az Urat, alig várom, hogy a családom összecsomagolhasson, és eljöhessen hozzám. Nagyon szeretem a lányaimat, hatalmas áldások ők számomra!”

Mekkor változást tud okozni az Úr egy ember életében, azáltal, hogy felállítja a valódi értékrendet számunkra: Mert a gyerekek az Úr ajándékai!

Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak.

Boldog az az ember, aki ilyenekkel tölti meg a kezét: nem szégyeni meg, ha ellenségeivel van szóváltása a kapuban.

A következő zsoltár is a családdal foglalkozik:

Boldog mindenki, aki az URat féli, és az ő útjain jár.

Kezéd munkája után élsz, boldog vagy, és jól megy sorod.

Feleséged olyan házad belsejében, mint a termő szőlőtő; gyermekeid olyanok asztalod körül, mint az olajfacsemeték.

Ilyen áldásban részesül az az ember, aki féli az URat.

Áldjon meg téged a Sionról az ÚR, hogy láthasd Jeruzsálem jólétét egész életeden át, és megláthasd unokáidat is! Békesség legyen Izráelben!

A 129.-ik zsoltár:

*Sokat gyötörtek ifjúságom óta - vallja meg ezt Izráel! -,
sokat gyötörtek ifjúságom óta, mégsem bírtak velem.*

Hányszor és hányszor csaptak le Izraelre az ellenségei, még e zsoltár megírása után 2800 évvel is, de mégsem bírtak vele, még mindig ellenáll a világ nyomásának.

Hátamon szántók szántottak, hosszú barázdákat hasítottak.

De igazságos az ÚR: elvágta a bűnösök kötelét.

Megszégyenülnek, meghátrálnak majd Sion gyűlölői mind.

Olyanok lesznek, mint háztetőn a fű, amely elszárad, mielőtt kitépnék.

Nem szedi marokra az arató, sem ölébe a kéveköző.

Nem mondják az arra járók: Legyen rajtatok az ÚR áldása, áldunk benneteket az ÚR nevében!

A 130.-ik zsoltár:

A mélységből kiáltok hozzád, URam!

Uram, halld meg szavamat, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra!

Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor?

De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged.

Várom az URat, várja a lelkem, és bízom ígéretében.

Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt.

Bízzál, Izráel, az ÚRban, mert az ÚRnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud váltani.

Meg is váltja Izráelt minden bűnéből.

Ha az Úr elkezdené számontartani a bűneinket, akkor senki sem jutna elébe. Mennyire hálásak vagyunk azért, hogy van irgalom és bocsánat, és milyen boldog az az ember, akinek megbocsájtatnak a bűnei.

A 131.-ik zsoltár:

URam, nem fuvalkodik fel a szívem, nem kevély a tekintetem. Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem.

Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét. Mint a gyermek, olyan most a lelkem. Bízzál, Izráel, az ÚRban most és mindörökké!

Istenem én csak egy egyszerű ember vagyok és nem próbálok meg olyan dolgokkal foglalkozni, amelyek meghaladják képességeimet és értelmemet, hogy ezáltal bölcsnek tűnjek mások szemében. Istenem, Te tudod, hogy én egy egyszerű ember vagyok, a szívem nem fúvalkodik fel, nem nézem le az embereket, mintha valaki nagy lennék. Tudom az igazságot Istenem: tudom, hogy senki vagyok önmagamban, és a reményemet örökre beléd helyezem.

A 132.-ik zsoltár:

*Emlékezz, URam, Dávidra, minden viszontagságára!
Mert esküt tett az ÚRnak, fogadalmat Jákób erős Istenének:
Nem megyek be addig házamba, nem fekszem le fekvőhelyemre,
szememet nem hagyom aludni, szempilláimat nyugodni,
míg nem találok helyet az ÚRnak, lakóhelyet Jákób erős Istenének!*

Dávid eldöntötte, hogy házat fog építeni Isten számára. Azt mondta, hogy nem igazságos dolog, hogy én ebben a gyönyörű palotában élek és Istent még mindig csak egy sátorban imádjuk. Istennek egy gyönyörű templomot kell építeni, hogy ott dicsőíthessük Őt.

*Hallottuk, hogy a láda Efratában van, és rátaláltunk Jaar mezőin.
Menjünk el lakóhelyére, boruljunk le lába zsámolyánál!
Indulj el, URam, új lakóhelyedre, te és hatalmad ládája!
Papjaid öltözzenek igazságba, híveid pedig ujjongjanak!
A te szolgáért, Dávidért ne fordulj el felkent királyodtól!
Megesküdött az ÚR Dávidnak igazán, nem másítja azt meg: Véredből való utódot ültetek trónodra.*

Isten megesküdött Dávidnak, hogy az ő leszármazottja fog ülni a trónon mindörökké. Az Ézsaiás 9:5-6-ben található prófécia:

*Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni:
Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!
Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké.*

Ez meg fog történni, mert Isten megesküdött Dávidnak, hogy az ő testének gyümölcse fog uralkodni mindörökké. Jézus Dávid leszármazottjaként jött el, ahogy az angyal mondta Máriának: *Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját*, mivel Mária egyenesági leszármazottja Dávidnak.

Az ígéret még ezután fog beteljesedni akkor, amikor Jézus visszatér, és elkezdődik a Királyság Kora a földön.

Ha fiaid megtartják szövetségemet és intelmeimet, amelyekre tanítottam őket, akkor még az ő fiaik is trónodon ülnek mindvégig.

Jézus az egyháznak ezt az ígéretet adta:

Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónusán.

Ez a hűségesek hívőknek tett ígéret.

Mert a Siont választotta ki az ÚR, azt kívánta lakóhelyüül:

Nem látom Jeruzsálemet olyan gyönyörű városnak, hisz vannak nála szebbek is vízparton, óceánparton. Jeruzsálem egy sziklás menedékhely, oly sok a szikla, hogy alig tudsz járni ezektől, de Isten mégis ezt választotta ki. Miért? Nem tudom, de ez az Ő választása volt, és amikor a földön fog lakozni, akkor az lesz az Ő lakhelye, ott fog uralkodni. Mivel Jeruzsálemet választotta, ezért ez a város különleges jelentőséggel bír. Nem azért választotta, mert különleges, hanem azért különleges, mert kiválasztotta.

A 14.-ik verstől Isten választát olvashatjuk:

*Ez lesz lakóhelyem örökre, itt fogok lakni, mert így kívánom!
Gazdagon megáldom eledelét, szegényeit jól tartom kenyérrel,
papjait körülveszem szabadításommal, hívei vígan ujjonganak.
Ott növelem meg Dávid hatalmát, gondom lesz felkentem mécsesére.
Ellenségeire szégyent borítok, őrajta azonban ragyogni fog koronája.*

Az utolsó két sorban a felkentéről, azaz a Messiás Jézusról van szó.

A 133.-ik zsoltár:

Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!

És milyen szomorú, amikor a testvérek egymással ellenségeskedésben élnek. Meg kell őriznünk Krisztus testének egységét, ezen kell munkálkodjunk.

Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse galléjára.

Amikor Áront az Ótestamentumban felkenték, akkor olajat öntöttek a fejére, és az lefolyt a szakállára és a köntösére. Az Új Testamentumban ezt olvashatjuk:

Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében.

Ha úgy tennénk, mint a bibliai időkben, akkor egy nagy csésze olajat töltenénk a beteg fejére, és akkor jönnének a következmények.

Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor.

Milyen gyönyörű kép ez a testvéri egységről és szeretetről, és milyen felemelő érzés lehet a család tagjának lenni, milyen friss, felkent, étellel teli érzés ez!

A 134.-ik zsoltár

*Áldjátok az URat mindnyájan ti, akik az ÚR szolgái vagytok, akik az ÚR házában álltok éjjelente!
Emeljétek föl kezeteket a szentély felé, és áldjátok az URat!
Áldjon meg téged a Sionról az ÚR, aki az eget és a földet alkotta!*

A Calvary Chapel egyik legnagyobb szolgálat a férfiak imaszolgálat. A férfiak itt vannak Isten házában egész éjszakán keresztül, és az Úr elé viszik Krisztus testének imakéréseit. A férfiak önkéntes alapon 3 órás váltásokban kb. kéthetente egyszer bejönnek és az Úr elé állnak az Ő szentélyében.

A 135.-ik zsoltár ugyanazzal a szóval kezdődik és végződik: Halleluja!

Dicsérjétek az URat! Dicsérjétek az ÚR nevét, dicsérjétek az URat, akik szolgálai vagytok, akik ott álltok az ÚR házában, Istenünk házában udvaraiban!

Dicsérjétek az URat

Többször is megismételt buzdítások, hogy dicsérjük az Urat. És most következik az, hogy miért dicsérjük Őt:

mert jó az ÚR, zengjétek nevét, mert az gyönyörűség!
Mert magának választotta Jákóbot az ÚR, tulajdonává tette Izráelt.

Az Új Testamentumban olvashatjuk, hogy „ti vagytok az Ő különleges tulajdona.” Izrael volt Isten különleges tulajdona, és most ti is ugyanúgy azok vagytok.

Tudom én, hogy milyen nagy az ÚR, nagyobb a mi Urunk minden istennél.

Sok istent szolgálunk és dicsőítenek az emberek, de ezek közül egy sem élő és egy sem igaz. Csak egyetlen élő és igaz Isten van, aki a mennyet és a földet alkotta, és a mi Urunk minden embercsinálta isten fölött van.

Amit csak akar az ÚR, megteszi az égen és a földön és a mélységes tengerekben.

Az Úr azt tesz, amit akar. Nekem nincs jogom azt megkérdőjelezni és nincs erőm ellenállni neki. A Jelenések Könyvének 4.-ik fejezetében, amikor a vének leboutak és Isten trónusa elé vetették koronáikat azt mondják:

„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett”

Ha tetszik, ha nem Isten téged is az Ő kedvtelésére teremtett, nem a magad kedvtelésére. Ha csak a saját kedvembe akarok járni, akkor sohasem lesz beteljesedett életem, mert ez a hozzáállás egy üres életet fog eredményezni. Csak akkor érezhetek beteljesedést, amikor Isten kedvére teszek, mert Ő ezért alkotott engem.

Felhőket hoz fel a föld széléről, villámokat szór, ha esik az eső, szelet bocsát ki kamráiból.

Lesújtott Egyiptom elsőszüllötteire, emberre, állatra egyaránt.

Jeleket és csodákat vitt véghez Egyiptomban a fáraón és összes szolgáján.

Sok népet vert meg, hatalmas királyokat ölt meg:

Színhón emóri királyt, Ógot, Básán királyát és Kánaán összes királyát.

Országukat örökségül adta, örökségül népének, Izráelnek.

URam, neved örökkévaló, URam, téged fognak emlegetni nemzedékről nemzedékre.

Mert igazságot szolgáltat népének az ÚR, és megkönyörül szolgálóján.

Isten csodákat tett, bemutata erejét és hatalmát, valamint szeretetét, de ezzel szemben:

A pogányok bálványai ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai.

Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak,

van füliük, de nem hallanak, lehelet sincs szájukban.

Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak.

A 115.-ik zsoltár is hasonlóan említi a pogányok bálványait, és ugyanezeket a filozófikus megfigyeléseket sorolja fel:

1. Az emberek gyakran saját isteneket faragnak maguknak.
2. Ezek az istenek az emberekhez hasonlítanak: szemekkel, fülekkel, orral, szájjal, mert az emberek is rendelkeznek ezekkel.
3. Az istenek mindig kevesebbek, kisebbek, tökéletlenebbek az emberhez viszonyítva: nem látnak, nem járnak, nem hallanak, stb.
4. Az ember olyanná válik, mint az általa alkotott istenek.

Ha a saját istenedet hoztad létre, akkor magadnál tökéletlenebb istent hoztál létre, és azáltal, hogy ezt imádni kezded, magad is kevesebbé válsz, leépülsz ezáltal. Minden ember és minden társadalom leépül, ha bármely más istent imád azon kívül, Aki a mennyet és a földet alkotta.

Az ember olyanná válik, mint az Istene: ez egy üdvözítő filozófia is lehet:

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá. Ez a dicsőséges áldás, mert az élő és igaz Istent szolgálom!

Nagyon szomorú dolog azt látni, hogy az emberek az élvezeteket, a szexet istenítik, és a hatalomvágy keríti őket hatalmába, amely következtében tönkretesznek másokat, törtetnek a csúcs felé minden áron.

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

Az ember hasonlónak válik az Istenéhez. Ez igen fontossá teszi az igaz és élő Isten dicsőítését az életünkben.

Izráel háza, áldjad az URat! Áron háza, áldjad az URat!

Lévi háza, áldjad az URat! Akik csak félték az URat, áldjátok az URat!

Áldott az ÚR a Sionon, aki Jeruzsálemben lakik. Dicsérjétek az URat!

85 perc